

Sygn. akt I C 30/16

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. D. S.

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2017 roku w Wieluniu

sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powódki Z. M. kwoty:

a) 21 000 zł (dwadzieścia jeden tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) 2 416 zł (dwa tysiące czterysta szesnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wieluniu z zasądzonych w pkt. 1 a) roszczenia kwotę 1 026,96 zł (jeden tysiąc dwadzieścia sześć złotych 96/100) tytułem części kosztów sądowych, od których uiszczenia powódka była zwolniona,

4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 2 396 zł (dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem pozostałej części kosztów sądowych, od których uiszczenia powódka była zwolniona.

Sygn. akt I C 30/16

UZASADNIENIE

Powódka Z. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 30 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2015 r. oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 9 600 zł i opłaty w kwocie 34 zł od udzielonych pełnomocnictw.

Pozwany (...) S.A. w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego w tej samej wysokości, co żądane w pozwie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 06 listopada 2014 r. w miejscowości J. gm. Ostrówek doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym poszkodowana została 9-letnia Z. M.. Przebiegając przez jezdnię zza autobusu została ona potrącona przez jadący z przeciwnego kierunku samochód marki O. (...) o nr rej. (...), kierowany przez G. J.. (bezsporne)

Sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. (bezsporne)

W wyniku wypadku powódka doznała ciężkich obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego z urazem czaszkowo-mózgowym, złamania kości jarzmowej prawej, złamania wyrostka skrzydłowego kości klinowej, złamania kości udowej lewej i szyjki kości ramieniowej lewej. Powódka została w stanie ciężkim przetransportowana Lotniczym Pogotowiem (...) do Instytutu Centrum (...) w Ł., gdzie przebywała do dnia 20 listopada 2014 r. na Pododdziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii Pediatricznej, a następnie do 04 grudnia 2014 r. w Klinice (...). Bezpośrednio po zdarzeniu powódka utrzymywana była z stanie śpiączki farmakologicznej, następnie przeszła wiele badań oraz zabieg stabilizacji złamania kości udowej prętym śródszpikowym z unieruchomieniem lewej kończyny. W październiku 2015 r. wykonano zabieg usunięcia pręta z uda powódki. (dowód: dokumentacja medyczna k. 26-33, 39-40)

Występujące u powódki objawy w postaci bólów głowy, zaburzeń zasypiania, koncentracji, zapamiętywania, pobudliwości, zmienności nastroju doprowadziły, w wyniku przeprowadzonych badań, do rozpoznania u niej encefalopatii pourazowej (pourazowego organicznego uszkodzenia mózgu w wyniku urazu płatów czołowych), co skutkuje 30% stałym uszczerbkiem na zdrowiu. Profilaktycznie powódka przyjmowała leki przeciwpadaczkowe i poprawiające czynności fizjologiczne mózgu, choć objawów padaczki nie zaobserwowano. Leczenie neurologiczne zakończono w grudniu 2015 r., ale profilaktycznie wykonane mają być jeszcze kontrolne badania w kierunku padaczki. (dowód: pisemna opinia biegłego sądowego lekarza neurologa k. 81-83, pisemna opinia biegłego sądowego lekarza psychiatry J. K. k. 126-130 wraz z ustną uzupełniającą opinią tegoż biegłego na rozprawie w dniu 14.02.2017 r. min. 00:01:22-00:06 płyta k. 148, zeznania przedstawiciela ustawowego powódki M. M. na rozprawie w dniu 07.03.2017 r. min. 00:02:54-00:15 płyta k. 157)

Powódka po wypadku nie leczyła się psychiatrycznie, ani nie korzystała z terapii psychologicznej. Diagnoza psychologiczna powódki ograniczona do zmian w okolicach skroniowo-ciemieniowo-potylicznych nie wykazała symptomów organicznych zmian rzutujących na funkcjonowanie poznawcze powódki. (dowód: pisemna opinia biegłej sądowej psycholog M. B. k. 116-119)

Doznane u powódki złamania lewej kości udowej uległy prawidłowemu wygojeniu, natomiast złamanie lewej kości ramiennej wygoiło się z zagięciem kątowym ok. 35 stopni, co stanowi znaczne przemieszczenie, które skutkuje trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki w wysokości 12%. Aktualny stan narządów ruchu powódki jest dobry, poza nieznacznym skróceniem o 1 cm lewej nogi. Powódka stosuje wkładkę ortopedyczną do buta. Sprawność ruchu została w 90% przywrócona do okresu sprzed wypadku. Na lewym kolanie pozostała niewielka blizna po zabiegu. Leczenie ortopedyczne zakończono w październiku 2015 r. (dowód: pisemna opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy-traumatologa Z. P. k. 90-91, zeznania przedstawiciela ustawowego powódki M. M. na rozprawie w dniu 07.03.2017 r. min. 00:02:54-00:15 płyta k. 157)

Podczas pobytu w szpitalu opiekę nad powódką sprawowała jej matka. Karmiła ją, myła, ubierała, nosiła przez okres unieruchomienia ręki i nogi. Powódka nie uczęszczała do szkoły przez około 2 miesiące. Miała wówczas indywidualne nauczanie. Do lutego 2016 r. miała zwolnienie lekarskie z zajęć wychowania fizycznego. Przez okres kilku pierwszych miesięcy powódka narzekała na ból. Przyjmowała leki przeciwbólowe. Obecnie zdarza się, że narzeka na ból głowy i nogi. Powódka początkowo rozpamiętywała wypadek, z czasem przestała i nie chce wracać wspomnieniami do tamtego czasu. Pozostał natomiast lęk przez przechodzeniem przez drogę. Teraz zawsze towarzyszy jej ktoś z dorosłych. Powódka miewa zmiany nastroju, jest wrażliwa, nerwowa, co nie występowało przed wypadkiem. (dowód:

zeznania świadka A. M. na rozprawie w dniu 09.02.2016r. min. 00:04:05-00:18 płyta k. 79, zeznania przedstawiciela ustawowego powódki M. M. na rozprawie w dniu 07.03.2017 r. min. 00:02:54-00:15 płyta k. 157)

W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił należne powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na kwotę 45 000 zł, przy czym obniżył je o 40% przyczynienie, wypłacając kwotę 27 000 zł. (bezsporne – decyzje k. 45, 49, 54)

Ustalony w sprawie stan faktyczny w dużej mierze jest niesporny, znajduje potwierdzenie w nieosobowym materiale dowodowym, przede wszystkim dokumentacji medycznej. Zeznaniami świadka i przedstawiciela ustawowego powódki Sąd dał wiarę, były one logiczne, spójne, znajdowały potwierdzenie w dokumentach oraz opiniach sądowych przeprowadzonych w sprawie.

W oparciu o opinie biegłych z zakresu ortopedii-traumatologii, neurologii, psychiatrii Sąd ustalił łączny uszczerbek na zdrowiu, jaki odniosła powódka wskutek wypadku komunikacyjnego na 42% (uszczerbki stwierdzone przez biegłych neurologa i psychiatrę nie ulegają zsumowaniu, bo są z tej samej podstawy). Opinie biegłych sądowych lekarzy zostały sporządzone precyzyjnie, są jasne, logiczne, wynikają z fachowej wiedzy, jaką biegli dysponują. Podobnie ocenić należy opinię biegłej sądowej psycholog M. B..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia, jakich doznała powódka Z. M., na podstawie art. 445 § 1 k.c., uprawniają ją do żądania od pozwanego (...) S.A. w W. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pozwany ponosi odpowiedzialność majątkową za szkodę wyrządzoną powódce przez osobę objętą obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.).

Judykatura określa definicyjnie krzywdę, której doznał poszkodowany uznając, iż stanowi ją cierpienie fizyczne (np. ból, dolegliwości) i cierpienie psychiczne (ujemne odczucia związane z cierpieniami fizycznymi). Takie określenia można znaleźć w orzecznictwie m.in. w wyroku SN z dnia 04 lipca 1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, Nr 4, poz. 71, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 01 lutego 2005r, III APa 9/04, OSA 2005/12/33, w wyroku SN z dnia 01 kwietnia 2004r., II CK 131/03 L., w wyroku SN z dnia 07 listopada 2003r., V CK 110/03, L.). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia – te już doznane i te mogące powstać w przyszłości. Powinno ono być zatem przyznana jednorazowo rekompensatą za całą krzywdę (por. wyrok SN z dnia 20 października 2004r., I CK 321/04, L.).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych

i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z dnia 09 listopada 2007r., V CSK 245/07, Biuletyn SN 2008/4).

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 30 000 zł, przy uwzględnieniu wypłaconej już z tego tytułu kwoty 27 000 zł, a także bezspornej między stronami okoliczności przyczynienia się powódki do zaistnienia zdarzenia w 40%, jest zbyt wygórowane.

Zdaniem Sądu, rozmiar uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, których powódka doznała wskutek wypadku komunikacyjnego, cierpień fizycznych, okresu ok. 1 roku leczenia, a także dolegliwości skutków wypadku, uzasadniają ustalenie łącznej wysokości należnego powódce zadośćuczynienia za skutki wypadku, jakiemu uległa na kwotę 80 000 zł. Obniżenie tej kwoty o 40% przyczynienie daje 48 000 zł i po odliczeniu wypłaconego dotychczas świadczenia w kwocie 27 000 zł uzasadnia zasądzenie kwoty 21 000 zł.

Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia Sąd oceniał także, że aktualnie proces leczenia powódki jest już zakończony. Powódka nie przyjmuje leków, czasami zażywa środki przeciwbólowe. Przewidziane dalsze badania neurologiczne mają charakter profilaktyczny, nie ma zagrożeń ujawnienia się padaczki pourazowej. Powódka powróciła do aktywności fizycznej sprzed wypadku, choć w jej zachowaniu obserwuje się zmiany nastroju, koncentracji, będące wynikiem stłuczenia płata czołowego prawego.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził na rzecz powódki od pozwanego w pkt. 1 a) wyroku kwotę 21 000 zł na podstawie art. 445 § 1 k.c. Żądanie zapłaty odsetek ustawowych od daty wskazanej w pozwie znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz art. 481 § 1 i 2¹ k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 09 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830) w zw. art. 455 k.c. oraz art. 14 ust. 1-3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W pozostałym zakresie, z opisanych wyżej przyczyn powództwo zostało oddalone, o czym orzeczono w pkt. 2 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia.

Pozwanego, który w 70% przegrał sprawę Sąd obciążył w tej proporcji kosztami procesu. Koszty powódki Sąd ustalił na kwotę 5 516 zł, z czego 4 834 zł kosztów zastępstwa prawnego wraz z opłatami za pełnomocnictwa i 682 zł kosztów stawiennictwa pełnomocnika na rozprawie. Przedmiotowa sprawa nie była zawiła pod względem faktycznym i prawnym. Podjęte działania pełnomocnika powódki były typowe dla tego rodzaju spraw. Przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sądem nie było długie, ani żmudne. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, zachodziły podstawy do przyznania wynagrodzenia pełnomocnikowi powódki, według stawek minimalnych, jakie ustalono w wysokości 4 800 zł na podstawie § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień wytoczenia powództwa. Koszty stawiennictwa pełnomocnika powódki na rozprawie, wskazane w spisie kosztów, Sąd obniżył, przyjmując odległość z siedziby kancelarii pełnomocnika powódki do siedziby Sądu w łącznej ilości 272 km, zamiast 300 km, co przy przyjęciu wskazanej w spisie stawki dało łącznie kwotę 682 zł.

Powódkę, która przegrała proces w 30% Sąd obciążył w tej proporcji kosztami pozwanego, które wyniosły 4 817 zł.

Należne zatem powódce od pozwanego koszty to kwota 3 861 zł, a pozwanemu od powódki 1 445 zł. Różnicując koszty po obu stronach (3861 zł-1445 zł), po stronie powódki pozostaje kwota 2 416 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego w pkt. 1 b) wyroku.

Powódka w niniejszej sprawie była w całości zwolniona od kosztów sądowych, które poniósł Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Wieluniu w wysokości 3 422,96 zł (1 500 zł opłaty sądowej i 1 922,96 zł wydatków na opinie biegłych). W tym przypadku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) oraz art. 100 k.p.c., w tych samych proporcjach, w jakich strony proces przegrały obciążył je kosztami sądowymi, orzekając jak w pkt. 3 i 4.